

Sygn. akt III AUa 86/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2018 r.

**Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący: SSA Robert Kuczyński

Sędziowie: SSA Monika Kiwiorska-Pajak (spr.)

SSO del. Artur Tomanek

Protokolant: Monika Horabik

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2018 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z odwołania A. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

przy udziale D. K., (...) Sp. z o.o. w likwidacji we W.

o odpowiedzialność członka zarządu spółki za zaległości składkowe

na skutek apelacji A. Ż.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 12 października 2017 r. sygn. akt IX U 1356/16

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12.10.2017 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił odwołanie A. Ż. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z 8.08.2016 r. stwierdzającej, że orzekł, że A. Ż. - jako były członek zarządu odpowiada za zadłużenie płatnika - (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą we W. - powstałe z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wraz z odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień 08.08.2016r. i liczonymi nadal po dniu wydania decyzji na zasadach i w wysokości określonej w przepisach podatkowych - ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015r. poz. 603) oraz kosztami postępowania egzekucyjnego w łącznej kwocie 778.786,35 zł.

Rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych:

(...) Sp. z o.o. w likwidacji we W. jest wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS (...). Funkcje prezesa zarządu w/w spółki w okresie od dnia 24.06.2006 r. do dnia 12.05.2015 r. pełnił A. Ż.. Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników postanowiło rozwiązać spółkę, otworzyć jej likwidację i powołać likwidatora w osobie A. Ż.. Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej VI Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru

Sądowego z dnia 23.06.2015r. A. Ż. został w aktach rejestrowych spółki wykreślony jako osoba wchodząca w skład organu uprawnionego do reprezentacji - prezes zarządu i wpisany jako likwidator.

Spółka zarejestrowała się jako płatnik składek i z tego tytułu zobowiązana jest w oparciu o art. 46 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych - do opłacania należnych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz FP i FGŚP. Spółka nie wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku i zalega z opłatą składek w wysokości określonej w sentencji decyzji w punkcie I.

Z uwagi na istniejące zadłużenie spółki z tytułu składek, Dyrektor Oddziału ZUS we W. działając jako organ egzekucyjny prowadził działania mające na celu przymusowe dochodzenie należności, m. in. dokonał zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego dłużnika w Banku (...) S.A. Zajęcia wierzytelności nie zostały zrealizowane z uwagi na brak środków (pismo Banku z dnia 05.06.2015r. informujące o niemożności realizacji zajęcia z uwagi na brak środków na rachunku spółki).

Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej VIII Wydział gospodarczy z dnia 24.08.2012r., sygn. akt VIII GU 159/12 ogłoszona została upadłość (...) z o.o. z siedzibą we W. z możliwością zawarcia układu. ZUS zgłosił do masy upadłości swoją wierzytelność w łącznej kwocie 342.078,40 zł. W dniu 17.10.2013r. na zgromadzeniu wierzycieli przyjęty został układ, który zatwierdzony został postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej VIII Wydział Gospodarczy z dnia 28.02.2014r., sygn. akt: VIII GU 51/12.

(...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. nie wykonywała postanowień układu (także względem ZUS), gdyż nie dokonywała spłaty wierzytelności objętych układem sądowym, jak również spłaty należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres do dnia ogłoszenia upadłości, tj. 08.2012 r., które z mocy prawa nie były objęte postanowieniami układu w postępowaniu upadłościowym oraz posiadała zaległości z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Gwarantowany Fundusz Świadczeń Pracowniczych za okres po ogłoszeniu upadłości, tj. od 09.2012 r. Na wniosek wierzyciela - Spółdzielni Mieszkaniowej (...) we W. postanowieniem z dnia 27.03.2015 r., sygn. akt VIII GU 1/15 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej VIII Wydział Gospodarczy uchylił układ i w trybie art. 304 ust. 1 w związku z art. 361 ust. 1 pkt 1 prawa upadłościowego i naprawczego z uwagi na to, że majątek pozostały po wyłączeniu z niego przedmiotów majątkowych dłużnika obciążonych hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską nie wystarczył na zaspokojenie kosztów postępowania, umorzył postępowanie upadłościowe (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W..

Prowadzone w stosunku do spółki postępowanie egzekucyjne okazało się całkowicie bezskuteczne z uwagi na brak możliwości przymusowego zaspokojenia wierzyciela publicznoprawnego w toku postępowania egzekucyjnego.

W postępowaniu prowadzonym przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej VIII Wydział Gospodarczy pod sygn. akt VIII GU 70/11 w przedmiocie ogłoszenia upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika z wniosku złożonego przez spółkę w dniu 30.05.2011 r., ustanowiony przez Sąd tymczasowy nadzorca sądowy w sporządzonym w dniu 27.06.2011 r. sprawozdaniu wskazał, że na dzień 31.05.2011r. w sprawozdaniu finansowym spółki wykazano w bilansie w pasywach - kapitał własny - ujemny (-) 187.677,73 zł, w rachunku zysków i strat - stratę ze sprzedaży w wysokości (-) 196.558.80 zł, zobowiązania i rezerwy na zobowiązania w wysokości 2.081.211,02 zł. zobowiązania krótkoterminowe w wysokości 2.072.458.78 zł. Spółka miała nieuregulowane zobowiązania wobec 173 wierzycieli, w tym 168 wierzycieli z tytułu dostaw i usług. Zobowiązania wobec wierzycieli z tytułu dostaw i usług w kwocie powyżej 10.000 zł dotyczyły 46 wierzycieli i osiągały wartość 1.194.649,77 zł w kwotach głównych bez odsetek. Pozostałe zobowiązania to m. in. zobowiązania wobec ZUS za okres od lutego do maja 2011 w wysokości 166.940,80 zł (należność główna bez odsetek). Wartość likwidacyjną majątku spółki (wykazanego przez zarząd w bilansie na dzień 31.05.2011 r. w aktywach według wartości bilansowej w wysokości 1.893.533,29 zł) tymczasowy nadzorca sądowy ocenił na kwotę 279.382,81 zł. Wskazał, iż w aktywach największą pozycję bilansową stanowią należności krótkoterminowe dochodzone na drodze sądowej o wartości 1.558.891,56 zł (wykazane należności pochodzą z okresu 1999- 2004, z uwagi na to, że nie przedłożono dokumentów mogących świadczyć o przerwaniu biegu przedawnienia, znaczna ich część - około 40% - przedawniła się; na wszystkie pozostałe powinien być utworzony odpis aktualizujący ich wartość, wobec

tego w ocenie tymczasowego nadzorcy sądowego wartość bilansowa w/w pozycji winna być o zł). Podsumowując analizę sytuacji majątkowej dłużnej spółki tymczasowy nadzorca sądowy wskazał, że kwota uzyskana z likwidacji majątku nie wystarczy na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego szacowanych na poziomie 954.385,99 zł (najpoważniejszą pozycją kosztową - w zestawieniu przewidywanych kosztów były koszty wynagrodzeń pracowników upadłego w wysokości 589.997,00 zł - koszty wynagrodzeń + koszty odprawy). Mając powyższe na względzie tymczasowy nadzorca sądowy uznał, że majątek wykazany i posiadany przez dłużną spółkę, po zlikwidowaniu, nie wystarczy na pokrycie kosztów wynagrodzeń i odpraw pracowniczych, nie mówiąc o kosztach postępowania upadłościowego. Z uwagi na to, że majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarczył na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej VIII Wydział Gospodarczy postanowieniem z dnia 06.07.2011 r. na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze oddalił wniosek spółki ogłoszenie upadłości (przy czym nie można zgodzić się z twierdzeniem strony, że ustalona przez tymczasowego nadzorcę sądowego kwota przewidywanych kosztów postępowania upadłościowego w wersji likwidacyjnej była wielokrotnie zawyżona, gdyż przeprowadzenie postępowania nie ograniczałoby się wyłącznie do spieniężenia przez syndyka majątku spółki, na który w większości składały się zużyte środki trwałe w postaci wyposażenia sklepu wyeksploatowane samochody osobowe: największą pozycją kosztową w zestawieniu przewidywanych kosztów były koszty wynagrodzeń pracowników upadłego w wysokości 589.997,00 zł, które trzeba by wypłacić pracownikom dłużnej spółki w okresie wypowiedzenia oraz odprawy dla członków zarządu). Wydając postanowienie oddalające wniosek o ogłoszenie upadłości Sąd uznał, że spółka jest niewypłacalna w rozumieniu przepisu art. 11 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze.

Ponadto jak wynika z analizy bilansu oraz rachunku zysków i strat za rok 2009 i 2010 spółka ponosiła straty zarówno na poziomie działalności podstawowej (sprzedaży), jak i z całej działalności gospodarczej: za rok 2009 strata w kwocie 143.430,58 zł. za rok 2010 strata w kwocie 345.916,27 zł. W bilansie za 2009r. w pasywach wykazano wysokość zobowiązań w kwocie 1.666.420,81 zł, a aktywa w łącznej kwocie 2.053.366,61 zł, w bilansie za 2010 r. w pasywach wykazano wysokość zobowiązań w kwocie 1.966.777,72 zł, a aktywa w łącznej kwocie 2.007.807,25 zł.

Z analizy bilansu oraz rachunku zysków i strat za rok 2011 i 2012 spółka ponosiła straty zarówno na poziomie działalności podstawowej (sprzedaży), jak i całej działalności gospodarczej: za rok 2011 strata w kwocie 580.407,70 zł, za rok 2012 strata w kwocie 936.597,27 zł. Kapitał własny spółki na koniec 2011 r. wykazywał wartość ujemną (-) 539.378,17 zł, a na koniec 2012r. wartość ujemną (-) 1.386.975,44 zł. W bilansie za 2011 r. w pasywach wykazano wysokość zobowiązań w kwocie 2.344.377,99 zł, a aktywa w łącznej kwocie 1.804.999,82 zł, w bilansie za 2012r. w pasywach wykazano wysokość zobowiązań w kwocie 2.369.252,23 zł, a aktywa w łącznej kwocie 982.276,79zł.

W latach 2010-2014 sytuacja finansowa i majątkowa spółki nie uległa poprawie. Przeciwnie spółka prowadziła działalność gospodarczą ze stratą, kapitał własny wykazywał wartość ujemną (od 2011 r.), a zobowiązania (których wysokość rosła) przewyższała wartość majątku spółki. Udzielane spółce od połowy 2010r. przez współnika A. Ż. oprocentowane pożyczki zwiększały de facto wysokość jej zobowiązań. Spółka nie zdołała również wykonać zawartego w toku postępowania upadłościowego prowadzonego pod sygn. akt VIII GUp 51/12 układu z wierzycielami, co ostatecznie skutkowało jego uchyleniem i umorzeniem postępowania upadłościowego z uwagi na brak majątku wystarczającego na zaspokojenie kosztów postępowania. Ostatecznie Nadzwyczajne Zgromadzenie uchwałą z dnia 13.05.2015r. postanowiło rozwiązać spółkę i otworzyć jej likwidację.

W toku prowadzonego postępowania nie ustalono mienia spółki, z którego egzekucja umożliwiłaby zaspokojenie należności z tytułu składek w znacznej części.

D. K. była prezesem spółki (...) w latach 2006 - 2016. Obecnie od 2015 r. jest likwidatorem tej spółki. Spółka (...) z siedzibą we W. prowadziła działalność gospodarczą od 11 maja 2001 r., początkowo jako spółka jawna, a następnie po przekształceniu w dniu 24 czerwca 2006 r. , jako spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Przedmiotem działalności spółki była działalność handlowa w branży spożywczej, w szczególności była to sprzedaż detaliczna prowadzona w niewyspecjalizowanych sklepach z przewagą żywności, napojów i wyrobów tytoniowych. Od momentu powstania spółka realizowała swoje zobowiązania terminowo, jednak z uwagi na drastyczne pogorszenie się sytuacji na

rynku, zwłaszcza powstanie wielu sieci handlowych skutkujących dużym nasyceniem i konkurencją, po stronie spółki powstawać zaczęły zaległości w płatnościach. Problemy (...) spółki (...) rozpoczęły się w 2009 r. i 2010 r. Wówczas spółka zakończyła te lata obrotowe ze stratą w wysokości 143.430,58 zł (w roku 2009) oraz 345.916,27 zł (w roku 2010), wobec zysków odnotowywanych w poprzednich latach za rok 2007 i 2008. Kolejne lata 2011 - 2014 nie dały spółce (...) możliwości uzyskania dodatniego wyniku finansowego. W 2010 r. księgowa spółki I. L. stwierdziła konieczność złożenia wniosku o upadłość. Spółka posiadała trzy sklepy, w tym przy ul. (...) i ul. (...) we W., które generowały straty w okresie kilku ostatnich lat, przez co narosło wiele zaległości oraz przy ul. (...).

A. Ż. w dniu 26.05.2010 r. zobowiązał się do udzielenia spółce, będącej pożyczkobiorcą pożyczki pieniężnej w kwocie 100.000,00 zł na okres 3 miesięcy, oprocentowanej w wysokości 12% w skali roku. Spółka nie wywiązała się ze swego zobowiązania określonego w umowie pożyczki z dnia 26.05.2010 r. i nie naliczyła oraz nie wypłaciła A. Ż. należnych mu odsetek z tytułu opracowania udzielonej pożyczki, jak również nie zwróciła samej kwoty pożyczki.

Kolejną umowę pożyczki A. Ż. zawarł ze spółką w dniu 16.06.2011 r. na mocy tej umowy A. Ż., będący pożyczkodawcą zobowiązał się do udzielenia spółce, będącej pożyczkobiorcą pożyczki pieniężnej w kwocie 350.000,00 zł na okres 16 miesięcy. Spółka nie wywiązała się ze swego zobowiązania.

Od dnia 13 maja 2015 r. Spółka (...) znajduje się w likwidacji. Postępowanie likwidacyjne jest w dalszym ciągu w toku. Likwidatorzy spółki (...) w dniu 18 stycznia 2016 r. złożyli do Sądu rejestrowego wniosek KRS-X2 o wykreślenie Spółki (...) z rejestru przedsiębiorców KRS.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał odwołanie za niezasadne. Wskazał na przepis art. 116 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r., Nr 8, poz. 60 ze zm.) w zw. z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887 ze zm.) zgodnie z którym za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji, spółki akcyjnej lub spółki akcyjnej w organizacji odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu nie wykazał, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości (postępowanie układowe) albo niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości (postępowania układowego) nastąpiło bez jego winy, nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części. Odpowiedzialność członków zarządu, obejmuje zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, które powstały w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu. W przypadku, gdy spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji lub spółka akcyjna w organizacji nie posiada zarządu, za zaległości podatkowe spółki odpowiada jej pełnomocnik albo odpowiadają wspólnicy, jeżeli pełnomocnik nie został powołany. Przepisy powyższe stosuje się również do byłego członka zarządu oraz byłego pełnomocnika lub wspólnika spółki w organizacji. Sąd Okręgowy wskazał, że w niniejszym postępowaniu przeprowadzono dowód z zeznań świadka I. L. - księgowej spółki, z zeznań świadka D. K. - byłej wiceprezes zarządu oraz dowód z przesłuchania strony na okoliczność sytuacji finansowej spółki przed dniem 29.06.2012 r. i niewystępowania przed tym dniem przesłanek do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości, a ponadto na okoliczność braku możliwości uzyskania przez ZUS w postępowaniu upadłościowym, zaspokojenia swoich wierzytelności w większym stopniu w przypadku zgłoszenia przez stronę we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, niż stopień zaspokojenia jego wierzytelności spowodowany zgłoszeniem w dniu 29.06.2012 r. wniosku o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu oraz podejmowaniem przez stronę osobistych starań zmierzających do odzyskania przez spółkę płynności finansowej, wysokości zobowiązań spółki wobec wierzycieli oraz stanu majątku spółki w latach 2009 - 2014.

W toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego wobec spółki nie stwierdzono okoliczności skutecznej eskulpacji w oparciu o art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej. W niniejszej sprawie zaistniały przesłanki uzasadniające przeniesienie odpowiedzialności na członka zarządu spółki. Prowadzone w stosunku do spółki postępowanie egzekucyjne okazało się całkowicie bezskuteczne z uwagi na brak możliwości przymusowego zaspokojenia wierzyciela publicznoprawnego w toku postępowania egzekucyjnego. Umorzenie postępowania upadłościowego na podstawie art. 361 pkt 1 prawa

upadłościowego i naprawczego, z uwagi na to, że majątek nie wystarczył na zaspokojenie kosztów postępowania, świadczy niezbicie o bezskuteczności egzekucji w stosunku do spółki. Termin płatności zobowiązań, wskazanych w sentencji decyzji w punkcie II, upłynął w czasie pełnienia przez stronę obowiązków prezesa zarządu.

Nie wykazano również, że we właściwym czasie (określonym ustawą Prawo upadłościowe i naprawcze w brzmieniu obowiązującym w czasie powstania ku temu podstaw) zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości bądź, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez winy osoby do tego zobowiązanej.

Zdaniem Sądu Okręgowego, nie można zgodzić się z twierdzeniem strony, że członkowie zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. złożyli we właściwym czasie, tj. w dniu 30.05.2011 r. oraz w dniu 29.06.2012 r. wnioski o ogłoszenie upadłości spółki i że we wcześniejszym okresie, aniżeli przed datą złożenia w/w wniosków, nie było podstaw i przesłanek do stwierdzenia trwałej niewypłacalności, gdyż jak wynika z dokumentów w aktach rejestrowych spółki prowadzonych przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej, Wydział VI Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS (...) (bilansów, rachunków zysków i strat za lata 2009-2014), spółka prowadziła działalność gospodarczą ze stratą począwszy od 2009 r. okoliczność ta została również przyznana przez samą stronę w piśmie z dnia 28.04.2015 r., w którym wskazano, iż początek problemów finansowych spółki datować należy na rok 2009 i 2010, a kolejne lata 2011-2014 nie dały możliwości uzyskania dodatniego wyniku finansowego.

Okoliczności powyższe potwierdziło sprawozdanie ustanowionego przez Sąd tymczasowego nadzorca sądowego w sporządzone 27.06.2011 r. Podsumowując analizę sytuacji majątkowej dłużnej spółki tymczasowy nadzorca sądowy wskazał, że kwota uzyskana z likwidacji majątku nie wystarczy na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego szacowanych na poziomie 954.385,99 zł (najpoważniejszą pozycją kosztową - w zestawieniu przewidywanych kosztów były koszty wynagrodzeń pracowników upadłego w wysokości 589.997,00 zł - koszty wynagrodzeń + koszty odprawy). Mając powyższe na względzie tymczasowy nadzorca sądowy uznał, że majątek wykazany i posiadany przez dłużną spółkę, po zlikwidowaniu, nie wystarczy na pokrycie kosztów wynagrodzeń i odpraw pracowniczych, nie mówiąc o kosztach postępowania upadłościowego.

Wydając 06.07.2011 r. postanowienie oddalające wniosek o ogłoszenie upadłości Sąd uznał, że spółka jest niewypłacalna w rozumieniu przepisu art. 11 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze. Fakt, iż zaistniały negatywne przesłanki do ogłoszenia upadłości, świadczy o tym, że wniosek był spóźniony, skoro majątek posiadany i wykazany przez dłużnika po zlikwidowaniu nie wystarczyłby nawet na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego.

Sąd Okręgowy nie zgodził się również z twierdzeniem strony, że kolejny wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (złożony w dniu 29.06.2012r.) został złożony we właściwym czasie i że we wcześniejszym okresie, aniżeli przed datą złożenia w/w wniosku, nie było podstaw i przesłanek do stwierdzenia trwałej niewypłacalności, gdyż jak wynika z analizy bilansu ora rachunku zysków i strat za rok 2011 i 2012 spółka ponosiła straty zarówno na poziomie działalności podstawowej (sprzedaży), jak i całej działalności gospodarczej.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy uznał, że sytuacja finansowa i majątkowa spółki od czasu oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości nie uległa poprawie, a stan niewypłacalności spółki utrzymuje się nieprzerwanie od końca 2009r. O tym, że złożenie przez spółkę wniosku o ogłoszenie upadłości w czerwcu 2012r., było spóźnione świadczy fakt, że spółka nie wykonywała postanowień układu zawartego z wierzycielami w toku postępowania upadłościowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej VIII Wydział Gospodarczy, sygn. akt VIII GUp 51/12, co ostatecznie skutkowało jego uchycieniem i umorzeniem postępowania upadłościowego z uwagi na brak majątku wystarczającego na zaspokojenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy nie zgodził się również z twierdzeniem strony, że nie ponosi ona jakiegokolwiek winy co do niewykonania obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki we właściwym czasie, ze względu na podejmowane w okresie pełnienia funkcji członka zarządu wysiłki i działania, które skutkować miały utrzymaniem prowadzonej działalności gospodarczej, jak również możliwością odzyskania płynności finansowej, dającej możliwość spłaty zobowiązań spółki wobec wszystkich jej wierzycieli. Mianowicie stronie znana była sytuacja finansowa i majątkowa zarządzanej spółki i niewątpliwie miała ona świadomość, że podstawy do złożenia w Sądzie wniosku o ogłoszenie

upadłości spółki zaistniały już na koniec 2009r. Wskazana przez stronę okoliczność podejmowania działań mających na celu rozwiązanie zaistniałych problemów z płynnością finansową nie stanowi przesłanki zwalniającej członka zarządu z odpowiedzialności za niezłożenie wniosku o ogłoszenie upadłości w ustawowym terminie, skoro podjęte starania nie przyniosły zamierzonych efektów w postaci restrukturyzacji i poprawy sytuacji finansowej spółki.

Zgodnie z art. 21 ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze wniosek o ogłoszenie upadłości należy złożyć w ciągu dwóch tygodni od chwili powstania w spółce stanu niewypłacalności. W art. 11 cytowanej ustawy ustawodawca przewidział dwie alternatywne przesłanki niewypłacalności. Po pierwsze przedsiębiorca jest niewypłacalny wtedy, kiedy nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań. Po drugie wtedy, gdy wartość jego zobowiązań przekracza wartość majątku (tj. aktywów), choćby nawet na bieżąco zobowiązania te wykonywał.

Dla przyjęcia stanu niewypłacalności wystarczy spełnienie którejkolwiek z tych przesłanek samodzielnie. Pierwszą z nich należy rozumieć jako utratę płynności finansowej. Tak więc jeżeli przedsiębiorca nie posiada przez 14 dni środków pieniężnych na spłacenie swych wymagalnych długów, powinno dojść do złożenia wniosku o upadłość. Stanu niewypłacalności nie należy utożsamiać z brakiem majątku. Posiadanie majątku nie jest okolicznością dyskwalifikującą otwarcie postępowania upadłościowego, ale wręcz przeciwnie warunkiem koniecznym. Gdyby bowiem zadłużony przedsiębiorca nie posiadał majątku, w takim przypadku w ogólnie nie byłoby możliwości otwarcia postępowania upadłościowego w stosunku do niego. Bowiem celem postępowania upadłościowego jest właśnie spieniężenie majątku dłużnika, dla zaspokojenia wierzycieli (przy upadłości likwidacyjnej). Natomiast jeżeli dłużnik majątku nie posiada, wniosek o upadłość zgodnie z art. 13 w/w ustawy musi zostać oddalony. Celem postępowania upadłościowego jest ochrona praw wierzycieli oraz zaspokojenie roszczeń wobec upadłego w sposób przewidziany przepisami. Termin dwóch tygodni na złożenie przez zarząd dłużnika wniosku o ogłoszenie upadłości liczony od dnia, w którym majątek nie wystarcza na zaspokojenie długów, ma na celu ograniczenie do niezbędnego minimum okresu, w którym dłużnik może rozporządzać swoim majątkiem w sposób odmienny, niż czyniłby to syndyk po ogłoszeniu upadłości. Członkowie zarządu dłużnika będącego osobą prawną ponoszą więc odpowiedzialność nie dochowując ww. terminu i nie podejmując działań naprawczych, które albo umożliwiłyby kontynuowanie działalności bez narażania wierzycieli (wszczęcie postępowania układowego zapobiegającego upadłości) albo doprowadziłyby do zakończenia działalności bez pokrzywdzenia wierzycieli (zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości).

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 102 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł A. Ź. zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 k.p.c. poprzez błędne wnioskowanie na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego i okoliczności faktycznych ustalonych przez Sąd, że powód nie wykazał istnienia przesłanki ekskulpującej, o której mowa w art. 116 § 1 pkt 1 lit.a ustawy Ordynacja podatkowa w zw. z art.31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wyłączającej wszelką odpowiedzialność powoda za zaległości (...) Sp. z o.o. w likwidacji we W. wobec ZUS z tytułu składek, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w pełni wystarcza, aby przesądzić o fakcie, że powód nie ponosi jakiejkolwiek odpowiedzialności za zaległości w/w spółki z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, a przez to nie odpowiada on solidarnie całym swoim majątkiem za te zaległości, bowiem powód we właściwym czasie, wraz z drugim członkiem zarządu D. K., zgłosił wniosek o ogłoszenie upadłości Spółki (...),

2) naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 328 § 2 k.p.c. poprzez oparcie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia wyłącznie na treści uzasadnienia decyzji ZUS z 8.08.2016 r. i nie zawarcie w uzasadnieniu wyroku rzeczywistej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, poprzez wskazanie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł i przyczyn dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, że powód nie ponosi solidarnej odpowiedzialności całym swoim majątkiem za zaległości Spółki (...) z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych ze względu na wystąpienie przesłanki ekskulpującej, o której mowa w art. 116 § 1 pkt 1 lit.a Ordynacji podatkowej wyłączającej wszelką odpowiedzialność powoda za zaległości spółki (...) wobec ZUS z tytułu składek oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za I instancję i kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych,

2) ewentualnie w przypadku zaistnienia przesłanek określonych w art. 386 § 4 k.p.c. o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego,

3) na podstawie art. 382 w zw. z art. 241 k.p.c. o uzupełnienie i powtórzenie postępowania dowodowego w sprawie poprzez dopuszczenie i przeprowadzenie przez Sąd II instancji dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, mających kluczowe znaczenie dla wyjaśnienia całokształtu okoliczności faktycznych sprawy i rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, na okoliczność ich treści (wskazanych w punktach 1-43 na str.142-143 akt sprawy).

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja A. Ż. podlega oddaleniu jako bezzasadna, gdyż wyrok Sądu I instancji odpowiada prawu. Sąd Okręgowy w oparciu o zgromadzone dowody, w tym zeznania świadka zawnioskowanego przez apelującego i stron, dokonał prawidłowych ustaleń, nie naruszając zasady swobodnej oceny dowodów zawartej w art. 233 § 1 k.p.c.

W zakresie podniesionego zarzutu obraży prawa procesowego można zgodzić się częściowo z autorem apelacji, iż sporządzone uzasadnienie zawiera pewne mankamenty jeżeli chodzi o precyzyjne dokonanie ustaleń faktycznych, bowiem ustaleń tych trzeba poszukiwać w dokonywanych równocześnie przez Sąd rozważaniach i prezentowanych stanowiskach stron, jednakże nie wpływa to zdaniem Sądu Apelacyjnego na trafność tych ustaleń.

Aby zarzucić skutecznie naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. skarżący powinien wskazać, jaki konkretnie dowód mający istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy sąd uznał za wiarygodny i mający moc dowodową albo za niewiarygodny i niemający mocy dowodowej, i w czym przy tej ocenie przejawia się naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz błędne wnioskowanie Sądu. Kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, Lex nr 53136). Stwierdzić także należy, iż jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, Lex nr 56906). Apelacja tak wymaganych zarzutów nie przedstawia i nie wykazuje, aby ocena dowodów oraz oparte na niej wnioski były dotknięte powyższymi uchybieniami. Niewątpliwie Sąd orzekający dokonał wszechstronnej oceny materiału dowodowego, gdyż miał na uwadze całokształt przeprowadzonych dowodów oraz wszystkie okoliczności ujawnione w sprawie.

W tym względzie Sąd Apelacyjny, dokonując analizy prawidłowości wyroku Sądu pierwszej instancji, oparł się na materiale dowodowym, jaki został zgromadzony w dotychczasowym postępowaniu i uznał, że bezsprzecznie stanowił on podstawę do poczynienia ustaleń, które legły u podstaw wydania zaskarżonego orzeczenia. Niezasadny jest zatem zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Oceniając zarzuty apelacji zauważyć należy, że postępowanie przed organem rentowym jest pierwszym etapem sprawy i po odwołaniu do sądu ubezpieczeń społecznych stanowi część tego samego postępowania, zatem akta organu rentowego nie stanowią odrębnego dowodu, lecz dokumentują dotychczasowy stan sprawy. Po wniesieniu odwołania organ rentowy przekazuje akta sprawy Sądowi (art. 477⁹ § 2 k.p.c.). Taki pogląd zaprezentował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 marca 2016 r. (I UK 60/15, LEX nr 2021927). Apelujący nie bierze pod uwagę, iż materiał zgromadzony przez Zakład na etapie postępowania administracyjnego, w którym zresztą aktywnie jako strona uczestniczył zgłaszając uwagi i wnioski dowodowe, wchodzi w skład materiału dowodowego w postępowaniu sądowym, który sąd rozpoznając sprawę z zakresu ubezpieczeń społecznych musi uwzględnić przy rozstrzygnięciu. W konkretnej sprawie Sąd I instancji zasadnie uznał ten materiał (zgromadzony przez ZUS) za miarodajny dla dokonania ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia. Nie jest więc konieczne indywidualne ujawnianie poszczególnych dokumentów z tych akt. Sąd dokonuje ustaleń w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w aktach rentowych, uzupełniony w postępowaniu sądowym. Nie ma obowiązku ustalania wszystkich faktów, skoro wynikają z materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przed organem rentowym, a jedynie tych, na które wskazuje ubezpieczony w odwołaniu od decyzji. Odrębność postępowania z zakresu ubezpieczeń społecznych polega na tym, że postępowanie przed sądem pierwszej instancji jest w istocie postępowaniem odwoławczym od decyzji administracyjnych wydawanych przez organy rentowe.

Oczekiwanego skutku nie może też odnieść sformułowany w pkt 2. apelacji zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., chociaż nie sposób zaprzeczyć, że liczne fragmenty uzasadnienia stanowią powielenie treści uzasadnienia decyzji ZUS, co jednak nie utrudnia prześledzenia toku rozumowania Sądu I instancji. Należy przy tym mieć na uwadze, że organ rentowy zgromadził w swoim postępowaniu obszerny materiał, a uzasadnienie zaskarżonej decyzji i odpowiedź na odwołanie w sposób wyczerpujący przedstawiają jego stanowisko w sprawie. W związku z powyższym tego rodzaju braki i wadliwości uzasadnienia nie mogły wpłynąć na ocenę niniejszej sprawy, skoro procedujący w warunkach apelacji pełnej Sąd odwoławczy obowiązany był ocenić i ewentualnie uzupełnić braki postępowania dowodowego Sądu meriti, czy też wady w wiązaniu ustaleń tego ostatniego z zebranymi i prawidłowo ocenionymi dowodami. W tym miejscu powtórzyć należy, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera elementów konstrukcyjnych, o których mówi przepis, co w konsekwencji uniemożliwia lub bardzo utrudnia sądowi odwoławczemu przeprowadzenie kontroli instancyjnej rozstrzygnięcia. Sytuacja tego rodzaju w niniejszej sprawie jednak nie zachodzi.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, wbrew stanowisku apelacji, nie może prowadzić do odmiennych ustaleń faktycznych, niż te które ostatecznie legły u podstaw zaskarżonego wyroku.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do tego, czy uzasadnionym było zastosowanie wobec A. Ż. jako członka zarządu instytucji przeniesienia odpowiedzialności za zaległości składkowe Sp. z o.o. (...) z siedzibą we W..

Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 i 32 ustawy systemowej, za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu nie wykazał, że:

- 1) we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości (postępowanie układowe) albo niezgłoszenie powyższego wniosku nastąpiło bez jego winy albo
- 2) nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części.

Podkreślenia wymaga, iż funkcja przepisu art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej stosowanego odpowiednio do należności składkowych poprzez odesłanie zawarte w art. 31 ustawy systemowej polega na ochronie interesów wierzycieli, w szczególności w sytuacji, gdy jest już wiadome, że dłużnik nie będzie w stanie wszystkich wierzycieli zaspokoić w całości. Przenosząc to na grunt prawa ubezpieczeń społecznych jest oczywiste, że funkcją tego przepisu jest ochrona

interesów Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Dlatego też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 stycznia 2012 r., II UK 109/11 (LEX nr 1130391) uznał, że właściwy czas, o którym mowa w art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej oceniać należy z punktu widzenia interesów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. To spectrum pozwala odczytać istotę odpowiedzialności członka zarządu za składki na ubezpieczenie społeczne należne od spółki. Poza sporem jest, że organ rentowy realizuje zadania na rzecz wszystkich ubezpieczonych, którzy są beneficjentami Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W rezultacie jego rola nie sprowadza się jedynie do realizowania uprawnień wierzyciela. Zważywszy na ten kontekst zasadne jest przyjęcie, że odpowiedzialność członka zarządu za składki należne od spółki kapitałowej nie jest samoistnym zobowiązaniem, a jego istota ukierunkowana jest na zaspokojenie roszczeń Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (por. wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 11 maja 2006 r., I UK 271/05, OSNP 2007 nr 9-10, poz. 142; z dnia 18 kwietnia 2007 r., I UK 349/06, OSNP 2008 nr 9-10, poz. 149; z dnia 8 stycznia 2008 r., I UK 172/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 5; z dnia 19 lutego 2008 r., II UK 100/07, OSNP 2009 nr 9-10, poz. 127; z dnia 24 lutego 2009 r., I UK 207/08, LEX nr 736711; z dnia 27 maja 2009 r., II UK 373/08, OSNP 2011 nr 3-4, poz. 40).

Ocena winy członka zarządu odnosi się do powinności przypisanych mu z racji pełnienia funkcji zarządczych w spółce kapitałowej. Członek zarządu nie odpowiada za złą kondycję finansową spółki uniemożliwiającą spłatę długów, lecz za własne zaniechanie skierowane na pokrzywdzenie wierzycieli, w tym pokrzywdzenie Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wobec tego obie przesłanki egzoneracyjne wskazane w art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej sprowadzają się do wykazania należytej staranności w działaniach zmierzających do zgłoszenia upadłości lub wszczęcia postępowania układowego albo do udowodnienia braku winy w razie niewszczęcia tych postępowań (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2007 r., I UK 349/06, OSNP 2008 nr 9-10, poz. 149). Zatem wystarczające jest skuteczne złożenie wniosku we właściwym czasie.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 września 2014 r., III UK 201/13 (OSNP 2016 Nr 3, poz. 34) stwierdził, że członek zarządu uwalnia się od odpowiedzialności, gdy we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości (nie ma znaczenia kto jest jego inicjatorem) albo gdy w tym czasie niezgłoszenie takiego wniosku nastąpiło bez jego winy. W sytuacji, gdy upłynął „właściwy czas” odpowiedzialny za składki nie może powołać się na przesłankę wskazaną w art. 116 § 1 pkt 1 lit. a Ordynacji podatkowej, może jednak wykazywać, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy. Dla odpowiedzialności członka zarządu nie ma znaczenia, czy zaległości składkowe powstały z przyczyn przez niego zawinionych, czy też niezawinionych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2010 r., II UK 303/09, LEX nr 603839). Należy się zgodzić ze stanowiskami prezentowanymi w orzecznictwie sądów administracyjnych, że wina w ujęciu art. 116 § 1 pkt 1 lit. b Ordynacji podatkowej to zarówno wina umyślna i związana z nią świadomość istnienia wymagalnych zobowiązań podatkowych, jak i wina nieumyślna w postaci niedbalstwa, które zakłada brak świadomości, ale opiera się na powinności i możliwości przewidywania istnienia wymagalnych zobowiązań podatkowych (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 kwietnia 2014 r., I FSK 1516/13, LEX nr 1484683). Rozważając kryterium winy należy przyjąć obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony należycie dbającej o swoje interesy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 stycznia 2012 r., I FSK 385/11, LEX nr 1113114). W świetle powyższego bez znaczenia jest podnoszona w apelacji okoliczność, iż A. Ż. nie ponosi jakiegokolwiek odpowiedzialności za zaległości Spółki (...) z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Wbrew jego twierdzeniom okoliczności faktyczne świadczą o tym, iż wniosek o upadłość nie został zgłoszony we właściwym czasie, skoro pierwszy z tych wniosków: z dnia 30.05.2011r. został oddalony postanowieniem z 6.07.2011r. z uwagi na to, że majątek spółki nie wystarczyłby nawet na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego, natomiast w wyniku kolejnego wniosku z dnia 29.06.2012r. wprowadzono ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu, ale układ został uchylony z uwagi na nie dokonywanie spłat należności przez Spółkę. W świetle powyższych okoliczności twierdzenia apelującego, iż skuteczne było złożenie drugiego wniosku o ogłoszenie upadłości i brak przesłanek do zgłoszenia tego wniosku przed 29.06.2012r., jak również o tym, iż zawarty układ dawał realną szansę spłaty całości zobowiązań wobec wszystkich wierzycieli Spółki (...), w tym wobec ZUS są po prostu niewiarygodne.

Wynika to również z zeznań drugiego członka zarządu spółki (...), będącej obecnie likwidatorem, która podała, że w 2010 r. pod koniec roku księgowa stwierdziła, że spółka kwalifikuje się do złożenia wniosku o upadłość. Mimo

to wniosek taki został zgłoszony dopiero w maju 2011 r. Powyższe okoliczności potwierdziła przesłuchiwana w charakterze świadka księgowa spółki (...) wskazując, iż w 2011 r. nie były płacone składki ZUS. W ocenie Sądu działania podejmowane przez A. Ż. w postaci pożyczek udzielanych spółce nie stanowią okoliczności ekskulpującej, skoro wniosek o ogłoszenie upadłości powinien zostać zgłoszony niewątpliwie jeszcze w 2010 r. Apelujący nie zdecydował się jednak na zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki we właściwym czasie podejmując na własne ryzyko działania, które w żaden sposób nie przyczyniły się do poprawy sytuacji finansowej. W tym stanie rzeczy wypowiedzenie umowy najmu lokalu, w którym działał ostatni ze sklepów prowadzonych przez spółkę (...) - przez spółdzielnię Metalowiec, nie stanowiło żadnej nadzwyczajnej okoliczności, lecz było kolejnym etapem sukcesywnie pogarszającej się sytuacji spółki (...).

W tej sytuacji zawarte w apelacji twierdzenia, iż zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (...) nastąpiło w czasie właściwym, odpowiednim względem przesłanek niewypłacalności z art. 21 ust. 1 i 2 PUiN oraz sytuacji finansowo-ekonomicznej spółki zupełnie nie znajdują potwierdzenia w okolicznościach faktycznych. Apelujący oczywiście jeszcze w toku postępowania prowadzonego przez organ rentowy przedstawił szereg dokumentów, ale dokumenty te jedynie potwierdzają prawidłowość stanowiska organu rentowego, gdyż dotyczą okoliczności których strona pozwana w ogóle nie kwestionowała. Dokumenty te zostały poddane wnikliwej analizie przez organ rentowy, który jednoznacznie stwierdził, że z powodu strat i występowania ujemnego kapitału własnego w latach 2011 – 2012 wartość zobowiązań spółki przewyższała wartość jej majątku, a stan niewypłacalności utrzymywał się nieprzerwanie od końca 2009 r. Okoliczności powyższych nie zmienia fakt zawarcia układu z wierzycielami w 2013 r. w następstwie zgłoszonego wniosku o upadłość z 29.06.2012 r., skoro spółka nie wykonywała jego postanowień, co skutkowało w konsekwencji uchyleniem układu i umorzeniem postępowania upadłościowego.

W świetle powyższych okoliczności apelacja nie mogła odnieść zamierzonego skutku i została oddalona jako bezzasadna na podstawie art. 385 k.p.c.

SSA Monika Kiwiorska-Pająk SSA Robert Kuczyński SSO del. Artur Tomanek

R.S.